

Souad

împreună cu Marie-Thérèse Cuny

ARSA DE VIE

Traducere de Oana Cătălina Popescu

POLIROM
2023

Cuprins

Focul s-a abătut asupra mea	5
Amintiri	10
Hanan?	31
Pătlăgica necoaptă	43
Sângele miresei.....	66
Assad	83
Secretul.....	96
Ultima întâlnire	116
Focul.....	133
Pe moarte.....	137
Jacqueline	149
Souad va muri.....	168
Elveția.....	190
Marouan	204

Tot ceea ce lipsește	224
Martor supraviețuitor	243
Jacqueline	253
Fiul meu	256
A construi o casă.....	269

Cu cele două cozi date cu ulei de măsline, eșarfa neagră, fruntea ciudată, bombată între sprâncene și care se unește cu nasul, ai zice că e o pasăre de pradă. Îmi provoacă frică. Se așază pe un taburet cu traista ei neagră. Și începe să plângă, să-și sufle nasul, să-și ștergă lacrimile cu o batistă, tot clătinzând din cap.

Plânge de necaz și de rușine. Se plânge pe ea și întreaga familie. Și văd ura din privirea ei.

Îmi pune întrebări, strângându-și traista la piept. Știu traista asta, îmi e familiară. O ia întotdeauna cu ea când iese ca să meargă la piață sau la câmp. Pune în ea pâine, o sticlă din plastic cu apă, uneori lapte. Mi-e frică, dar, ca de obicei, mai puțin decât de tatăl meu. Tata mă poate omorî, dar ea nu. Geme în timp ce îmi vorbește, iar eu îi răspund în șoaptă.

— Uită-te la tine, fată... N-aș mai putea nici odată să te aduc acasă în halul ăsta, nu mai poți trăi acasă, ai văzut cum arăți?

— Nu pot să mă văd.

— Ești arsă. Rușinea apasă pe întreaga familie. Acum nu mai pot să te aduc înapoi. Spune-mi, cum ai rămas însărcinată? Cu cine?

— Faiez. Nu știu numele tatălui său.

— Faiez vecinul?

Începe din nou să plângă și să-și tamponeze cu batista ochii bulbucăți, de parcă ar vrea să și-o înfunde în cap.

— Unde ai făcut-o? Unde?

— Pe câmp.

Se strâmbă, își mușcă buzele și plânge mai tare.

— Ascultă-mă, fată, ascultă, aș vrea să mori, e mai bine dacă mori. Fratele tău e tânăr, iar dacă nu mori va avea probleme.

Fratele meu o să aibă probleme. Ce fel de probleme? Nu înțeleg.

— Poliția a venit acasă să stea de vorbă cu familia. Cu toată familia. Cu tatăl tău și cu fratele tău, cu mama ta și cu cumnatul tău, cu toată familia. Dacă nu mori, fratele tău va avea probleme cu poliția.

Probabil că paharul l-a scos din traista ei, pentru că în jurul meu nu este nimic. Nu e nicio masă lângă pat, nu văd nimic. Nu, n-am văzut-o scotocind prin traistă, l-a luat de pe marginea ferestrei, e un pahar de spital. Dar n-am văzut cu ce l-a umplut.

— Dacă nu bei asta, fratele tău va avea probleme, fiindcă poliția a venit la noi acasă.

L-o fi umplut în timp ce eu plângeam de rușine, de durere, de frică. Plângeam pentru multe lucruri, cu capul plecat și ochii închiși.

— Bea paharul ăsta... eu ți-l dau.

Niciodată n-am să uit paharul acela mare plin ochi cu un lichid transparent ca apa.

— Bei asta și atunci fratele tău n-o să mai aibă probleme. E mai bine așa – mai bine pentru tine,

mai bine pentru mine și mai bine pentru fratele tău.

Ea plângea. Și eu. Îmi amintesc că lacrimile îmi curgeau pe arsurile de pe bărbie, de-a lungul gâtului, devorându-mi pielea.

Nu reușeam să ridic brațele. Ea și-a pus mâinile sub capul meu, ridicându-mă spre paharul pe care îl ținea în mână. Nimeni nu-mi dăduse până atunci să beau. Ea apropia paharul acela mare de gura mea. Aș fi vrut să-mi înmoi măcar buzele, atât mi-era de sete. Încercam să-mi ridic bărbia, dar nu izbuteam.

Medicul a intrat pe neașteptate, iar mama a tresărit. Doctorul a luat paharul cu un gest brusc și, punându-l jos, a strigat foarte tare:

— Nu!

Am văzut lichidul risipindu-se pe marginea ferestrei. Se prelingea de-a lungul paharului, transparent, limpede ca apa.

Doctorul a apucat-o pe mama de braț și a scos-o din cameră. Mă uitam în continuare la pahar, aș fi băut lichidul acela și de pe jos, aș fi lins pur și simplu, ca un câine. Mi-era sete, nu voiam decât să beau și să mor.

Medicul s-a întors și mi-a spus:

— Ai avut noroc că am ajuns la timp. Mai întâi tatăl tău, iar acum mama ta! Nimeni din familia ta n-o să mai vină pe-aici!

A luat paharul și mi-a repetat:

— Ai avut noroc... Nu mai vreau să văd pe nimeni din familia ta!

— Fratele meu Assad, aș dori să-l văd pe fratele meu, el este drăguț.

Nu mai știu ce mi-a răspuns. Era ciudat, totul se învârtea în capul meu. Mama îmi vorbise de poliție, de fratele meu care ar putea avea neplăceri? De ce el, dacă Hussein era cel care îmi dăduse foc? Paharul acela era ca să mă facă să mor. Mai rămăsese o pată pe marginea ferestrei. Mama voia să mor, iar eu doream același lucru. Și totuși avusesem noroc, zicea doctorul, căci era cât pe ce să beau otrava aceea invizibilă. Mă simțeam eliberată, ca și când moartea m-ar fi vrăjit, iar medicul o făcuse să dispară într-o clipă. Mama era o mamă excelentă, cea mai bună dintre mame, ea își făcea datoria dându-mi moartea. Era mai bine pentru mine. Nu trebuia să fiu salvată din foc, să fiu adusă aici ca să sufăr și să treacă atât de mult timp până să mor, ca să mă eliberez de rușinea mea și a întregii mele familii.

Fratele meu a venit după trei-patru zile. Nici când nu voi uita punga aceea din plastic transparent, prin care vedeam niște portocale și o banană. Nu mâncasem și nu băusem nimic de când eram acolo. Nu puteam și, oricum, nimeni nu încerca să mă ajute. Nici chiar medicul nu îndrăznește să-o facă.

Înțelesesem că mă lăsau să mor, pentru că nu trebuia să se intervină în povestea asta a mea. Eram vinovată în ochii tuturor. Suportam soarta tuturor femeilor care întinează onoarea bărbaților. Mă spălaseră doar pentru că puțeam, nu ca să mă îngrijească. Mă țineau acolo pentru că era un spital unde trebuia să mor, fără să mai creez alte probleme părinților mei și întregului sat.

Hussein își făcuse rău treaba, lăsându-mă să fug cu focul pe mine.

Assad nu m-a întrebat nimic. Îi era frică și era grăbit să se întoarcă în sat.

— O să merg pe câmp, ca să nu mă vadă nimeni. Dacă părinții află că am venit să te văd, o să am probleme.

Doriseam să vină și totuși eram neliniștită văzându-l că se apleacă deasupra mea. Am văzut în ochii lui că îl dezgustam cu arsurile mele. Nimeni, nici chiar el, nu s-a preocupat să afle cât de mult sufeream, cu pielea care crăpa, putrezea, supura, devorându-mă lent, ca veninul unui șarpe, pe toată partea de sus a trupului meu, pe craniul fără păr, pe umeri, pe spate, pe brațe, pe sâni.

Am plâns mult. Oare pentru că știam că era ultima oară când îl vedeam? Să fi plâns pentru că doream atât de mult să-i văd copiii? Așteptau ca soția lui să nască. Am aflat mai târziu că a născut

doi băieți. Probabil că toată familia a admirat-o și a felicitat-o.

N-am putut mânca fructele. Singură nu mă descurcam; punga a dispărut.

Nu mi-am mai revăzut niciodată familia. Ultima imagine a mamei mele este aceea cu paharul cu otravă; a tatălui meu, lovind furios cu bastonul în pământ; a fratelui meu, cu punga de fructe.

În mijlocul suferinței mele, încercam încă să înțeleg de ce nu văzusem nimic atunci când focul a ajuns pe capul meu. Lângă mine era un bidon cu benzină, dar închis cu un dop. Nu l-am văzut pe Hussein când l-a luat. Stăteam cu capul plecat, în timp ce el îmi spunea că „se va ocupa de mine”, iar preț de câteva secunde m-am crezut salvată, datorită surâsului său și firului de iarbă pe care îl mesteca liniștit. În realitate, voia să-mi câștige încrederea, ca să se asigure că n-am să-i scap. Prevăzuse totul în ajun, împreună cu părinții mei. Dar de unde a luat focul? Din jăratric? N-am văzut nimic. A folosit un chibrit, de a mers totul atât de repede? Aveam întotdeauna o cutie de chibrituri la îndemână, dar nici așa ceva n-am văzut. Sau poate o brichetă din buzunarul lui... Acum am simțit lichidul rece în părul meu și în clipa următoare eram deja în flăcări. Aș dori foarte mult să știu de ce n-am văzut nimic!